

MIN IRLÄNDSKA ELDSJÄL

Helena Sahlberg

*

Jag hade glatt åkt till cateringkonferensen i London. Min chef Sandy Thornhill i vår cateringfirma Culinary business, hade bara konstaterat att jag var den enda hon kunde behöva här med min expertis. Firmans ekonomiska läge och möjligheterna att expandera verksamheten betydde enligt henne alltför mycket för att förbises. Sandy hade alltid tänkt stort och hade med stor entusiasm sett fram emot evenemanget. Jag hade packat i all hast och sedan i all villervalla bokat flyget till London. Våren närmade sig och vi levde i kalla Februarimånad. London med sin charm lockade mig till sig och så fanns det ju många möjligheter att köpa nya bakningsformer och uppdatera min övriga arbetsarsenal. Dessutom kunde man få goda, nya idéer av andras verksamhetsformer. Jag kände redan solen värma mitt bleka irländska skinn efter en lång grå vinter. Solen fick mig alltid att vakna till liv, få ett nytt skimmer som människa.

Nu tar vi det från början. Jag heter alltså Victoria Sandringham och kommer från Dublin, Irland. Jag är bara 32 år, men jag har alltid ansett mig vara en gammal själ. Jag är en av dom där brudarna med härligt irländskt, långt hår, som man kunde tänka sig var med i filmen Braveheart. Min stora brist är trots allt den att jag inte tror på äktenskapet. Det hade krossat alltför många i min vänskapskrets och jag upplevde aldrig att en man kunde uppfylla något tomrum i mig. Mitt tomrum i hjärtat gav jag åt flitigt arbete och en lyckad karriär. Efter att mitt ex Jackson McAllister hade lämnat mig tog min tillit till karlar ett hårt slag. Vi hade inte fått barn och det var lika bra så. Kanske hade jag någon gång drömt om ett barn, men vårt äktenskap for i bitar pga. en yngre kvinna. Jag hade alltid ansett att en kvinna inte fullbordas av något annat än sin egen talang. Hon skulle klara sig självständigt också för att inte behöva vara beroende av en enda man i sitt liv. Jag var också rädd för att män betraktade mig som vacker, eftersom mitt utseende inte definierade mig. Skönhet var bara ett yttre drag.

När jag satt i planet fylldes jag av en märklig, krypande känsla att någon iakttog mig. Först struntade jag i saken och fortsatte läsa min roman. När jag en halv timme senare gick mot toaletten längs gången, möttes jag av ett par ljusblåa,

intensiva ögon under en aningen lockig, blond lugg av hår. Han var vältränad och lång, i min smak t.o.m. stilig. Under den ljusa pikéskjortan skymtade jag en bred bröstorg och ett par stiliga, vältränade axlar. Han läste en receptbok om köttträtter. Jag kunde tänka mig att han kunde få vilken som helst kvinna på fall. En man, som i mina ögon var otänkbar, eftersom han säkert kunde tänkas vilja ha barn, hus och hund i ett vackert mindre samhälle. Ett leende fick han trots allt lockat fram på mina rödmålade läppar, vänlighet är ju trots allt gratis här i världen. Leendet fick mig omedvetet att rodna och jag betraktade honom nyfiket, med en road glimt i ögonen, som också kunde kallas flirt i hans värld. Jag var försiktig när det gällde att närma sig män. Jag upplevde mig ha mer kontroll i situationen då jag inte engagerade mig i sådant. Ändå var jag litet intresserad av vad han kunde ha betytt om jag hade talat med honom. Sluta drömma, Vic, det kommer inte att sluta bra. Ett leende fick han av mig, men inget annat. Det fick vara nog. Jag hade helt uppenbarligen tappat mitt förnuft och kunde inte glömma hur han hade sett på mig. På vägen tillbaka mot min plats kände jag mig irriterande mycket lockad att prata med honom, men vände småleende bort blicken från de djupblå ögonen.

Bytet mellan flyget och tåget gick som smort, jag älskade London Heathrow och hade varit där många gånger tidigare på Sandys begäran. Denna morgon var flygplatsen ganska tom på människor, vilket var väldigt ovanligt. Dessutom njöt jag av att ingen kände mig här och jag fick eget utrymme att tänka. Mannen såg jag inte under resan till hotellet, han gör nog någon väldigt lycklig, tänkte jag för mig själv, lite vemodigt.

Inte förrän jag kom till receptionen på hotellet, vill säga. Hotellobbyn var i vacker ljus ton, med härliga fåtöljer och glasbord. Jag som estetiker upplevde genast att jag skulle trivas. När jag upptäckte honom vid disken i receptionen, lade jag märke till att han bytt kläder från reskläderna till bekväma jeans och skjorta. Skjortan satt åt på rätt ställen och fick honom att se väldigt bra ut. Dumheter. Jag ville inte råka i trubbel, så jag satte mig i lobbyn, så att han inte skulle lägga märke till mig. Det visade sig svårt, eftersom klockan närmade sig 15, incheckningsdags. Till slut måste jag dra mig till disken och möta hans intensivt ljusblå blick.

Jag tog fram min bokningsinformation och fick min rumsnyckel. Jag hade stora svårigheter att koncentrera mig på vad receptionisten, Lewis, berättade. Mannen sade ingenting, vi bara utbytte en nickning och ett bländande leende. När receptionisten gett mig nycklarna till rummet och jag gick mot hissen, hörde jag snabba steg bakom mig. Den stiliga mannen hade kommit mot samma hiss och frågade nu vänligt på skottbruten engelska om det fanns rum för en till. "Hej, jag heter Robert, vad heter du, min skönhet?"

Inte en bra början. Jag var inte alls i kontroll med dessa ljusblå ögon, som betraktade mig med en värme och sårbarhet som fick mig att drömma om något mer. Stämningen i hissen var intensiv, nästan het. Mina händer började svettas och jag hade svårt att fästa blicken annanstans än på hans maskulina axlar. Jag presenterade mig, men fick inte många ord ur mig. Jag som annars var mycket pratsam och social hade blivit nästintill stum. Jag kom på mig själv att se på mina skor och tänka att jag borde ha valt de svarta i stället. Vad sysslade jag med, varför låta sig påverkas av en man på det här sättet? Jag ville känna hans andning i min nacke och hans armar kring min midja. Nonsens, jag klarade mig utmärkt ensam. Då hissen efter en evighet plingade till och vi kom till femte våningen steg jag ur och gav Robert ännu ett vänligt leende. Leendet syftade jag också som ett tecken att jag inte är beredd att ledas in på tankar för kärlek. Jag hörde hissdörrarna stängas bakom mig och hörde honom gå ur hissen. Hejdå Robert, hoppas du hittar ditt livs kvinna.

Robert

Jag såg henne redan på flyget. Hon var vacker, inte bara på det där klassiska sättet. Hon utstrålade kvinnlig värme. Hennes vackra långa, blonda hår skulle ha varit underbart att se flyta ut på kudden en sommarmorgon vid havet. Hon gick mot toaletten i andra ändan av flyget, alldeles intill mig och jag kunde känna att hon inte använde någon parfym, utan hade en egen doft. Där gick min kvinna. Jag försökte nå hennes ögon, men av någon orsak skyggade hon undan min blick. Hade hon känt min blick på sig tidigare? Nu trodde hon väl att jag var någon slags kvinnokarl.

Jag var enligt min egen uppfattning stilig. Jag hade lärt mig i tidigare förhållanden att jag varit alltför snäll. Kvinnor kunde trampa på mig, för att jag var beredd att göra vad som helst för dem. Jag hade en framgångsrik karriär som delägare i biffrestaurangen Your Local Steakhouse och arbetade som köttmästare i Edinburgh. Min bästa vän, Daniel Carlisle, var min affärspartner och vi delade en stor passion för matkultur. Daniel tog för sig att ha ansvar för desserter och hade expertis i viner och special öl.

Min mamma hade alltid undrat när jag skulle binda mig för livet och jag svarade varje gång "sen när jag möter rätt kvinna". Den kvinnan hade inte än kommit i min väg och jag fyllde nästa år 40. En ålder då de flesta människor redan har allt de någonsin sett som eftersträvansvärt. Min far hade varit en av Edinburghs mest kända kockar, som hade rest omkring hela världen, jagande matupplevelser. Numera hade mina föräldrar en villa vid havet. Äktenskapet liknade något av en dröm, fastän de också hade haft sina stormar. Jag hade också haft en syster vid namn Mackenzie, men hon hade omkommit i en bilolycka, då jag var 17 år gammal. Hon hade haft långt, blont hår och glada ögon. Hennes fysik hade varit på topp, eftersom vi hade tränat tillsammans. Hon hade gett mig en orsak att visa gott exempel i allt jag åtog mig. Hon hade också kunnat laga mat och hade drömt om ett gemensamt restaurangprojekt tillsammans med mig och Dan. Hon hade lämnat oss som 16-åring, vilket hade förkrossat Daniel. De hade haft ett förhållande och Dan hade sedan dess inte hittat sig någon kvinna, som kunde

uppfylla hans kriterier. Saknaden var stor och familjelivet hade varit tungt efter hennes bortgång. Trots all sorg hade jag och Dan nu en restaurang och många gånger kunde jag ha föreställt mig Mac som vår kollega, om hon hade varit delaktig i företaget. Vi gjorde ändå vårt bästa och var framgångsrika på vår ort och i trakten av Edinburgh.

Nu insåg jag att jag hade råkat på en kvinna med stort K. Hon hade ett bländande leende och härliga smilgropar, som berättade om att livet inte gett henne lätta kort. Jag kunde se framför mig en dejt, där hon bar röd klänning och hennes hår var uppsatt med en lock som rymt den pryda frisyren. Den kvinnan var svår att komma åt och efter att flyget landat hade jag inte hunnit se vart hon tog vägen. På tåget till London centrum kunde jag inte hitta henne någonstans, men kanske det var menat så. Hon var för vacker, för att vara sann. Alla män vet ju att alla vackra kvinnor leder till fördärvet. Vad tog det åt mig egentligen?

Jag såg inte henne förrän på hotellet. Hon gick mot receptionen där jag stod. Hon hade en vit klänning på sig med skor i samma nyans. Hon verkade nervös, för jag fick bara en nick. Jag märkte att jag hade fastnat med blicken på henne, eftersom hon redan hade fått sin rumsnyckel och började gå mot hissen. Receptionisten tyckte också ha lagt märke till mitt intresse för henne.

-Om du ämnar hinna kapp henne lönar det sig för dig att skynda på, min vän, sade receptionisten åt mig och blinkade åt mig roat. Då jag nådde hissen hade dörren nästan stängts och jag lade foten emellan dörren före den stängdes. Sen fick jag ur mig en fras, som lät alltför flörtig också i mina egna öron. Vad hade jag egentligen inbillat mig?

Hissresan var fåordig. Jag fick trots allt hennes namn, Victoria Sandringham. Om jag än hade vunnit hennes hjärta. Jag hade en enorm lust att ta henne om midjan eller gå ner på knä och erbjuda hela min värld. Jag kände mig som en förälskad pojkspoling. Hissen närmade sig femte våningen och hon gav mig ett leende vackrare än solen. Sen steg hon ur och hon måste ha känt min blick i sin rygg, men fortsatte gå mot sitt rum. Hejdå, skönhet, vi ses förmodligen aldrig mer.

Den tanken fick mig att gråta inombords. Hade jag nu släppt i väg henne för lätt? Då märkte jag hennes örhänge i silver på hissgolvet. Nu hade jag en anledning att prata med henne.

*

Victoria

Vi träffades inte förrän frukosten på hotellet. Jag var aningen sen, så han hade nästan hunnit stiga upp från frukostbordet. Igår kväll hade jag slagits av att han var vänlig, varm och gentleman. Sådana män sätter ju en oftast i problem, så jag antog att jag inte missade någonting om jag släppte i väg honom till nästa kvinna. Alla vet ju att män har sina behov och att kvinnan smidigt kan bytas ut mot en yngre eller vackrare version. Han gick mot dörren och jag hämtade min batongtallrik. Jag såg ännu en gång på hans stiliga ryggtavla och fortsatte min dag.

Idag var temat på konferensen innovativt skapande i matlagning. Jag hade förberett mig till gruppdiskussioner genom att beskriva en lockande cateringhelhet med huvudrätt och dessert. I beskrivningen, som bestod av både bilder och text, hade jag också använt mig av en estetik, som var mer kreativ än de flesta lösningar man ser på de flesta mattillställningar. Detta kunde vara startskottet för ett stort genombrott för Culinary business. Det hade varit svårt att koncentrera sig på jobbet, trots min höga motivation till ämnet. Efter min frukost gick jag till hotellrummet och bytte om till en kjol, vit skjorta och en kavaj, som matchade helheten. Håret hade jag snabbt satt upp i en vacker uppsättning av lockar. Då jag ansåg mig vara färdig för dagen sökte jag mitt örhänge på bordet. Det fanns ingenstans. Ena örhänget hade jag lagt på bordet kvällen innan, men det andra var spårlöst försvunnet. Förbryllad valde jag i stället ett par med pärlor och skyndade till hissen.

På vägen till hissen såg jag en bekant rygg. Robert vände sig inte om förrän hans rumsdörr öppnades och en annan läcker man kom ut ur hotellrummet. Då insåg jag att jag kunde ha missförstått saken fullständigt. Tänk om han redan hade en partner? De delade ju rum helt uppenbart. De två samtalade intensivt sinsemellan hela vägen till hissen och när han slutligen vände sig för att trycka på hissknappen fick han syn på mig. Han fick plötsligt inte ett ord ur sig. Hans blick blev igen drömmande och outgrundlig. Roberts manliga vän såg undrande på honom och flyttade sedan blicken till mig. Han presenterade sig vänligt och spontant, som Daniel Carlisle. Stilig han också, tänkte jag. Vi småpratade med Daniel hela vägen i hissen och Robert verkade mest lyssna. De berättade att de var på väg till en konferens de också, mer frågade jag inte om saken, för att inte verka framfusig. Vi tog en gemensam taxi till konferenscentret, men skildes därefter åt, för att gå åt varsitt håll. Jag önskade bägge två en givande konferensdag och gick mot mitt. Spännande att jag inte hade märkt dragen tidigare, de levde i synk och kunde nästan fylla varandras meningar. Det fanns ingen annan förklaring till saken. Han var för snygg att vara intresserad av kvinnor. Vad hade jag tänkt mig? Dessutom gjorde jag ju absolut ingenting med en man.

Robert

Jag tyckte mig skymta henne på frukosten, men var inte alls säker på saken, eftersom den kvinnan hade varit osminkad. Hon hade troligen försovit sig, eftersom hon var sen till frukosten. Jag visste fortfarande inte vilket rum hon hade, så jag kunde inte obesvärat ge henne örhänget. Chansen skulle väl komma förr eller senare i alla fall.

Den här morgonen kom Daniel upp på mitt rum, för att gå igenom innehållet för konferenseftermiddagen. Arrangören för konferensen hade bett mig och Daniel berätta om vår restaurangverksamhet och hur vi tog in nya idéer i vårt koncept. Jag agerade från köttmästares synpunkt, medan Daniel hade studerat en hel del nya viner på senaste tiden. Dessurter var han expert på, eftersom han var utbildad

konditor. Då vi var färdiga att åka i väg mot eventcentret, var vi fortsättningsvis inne i en intensiv diskussion, då jag mitt i diskussionen slutade fungera. Min tanke blev suddig och mina fötter blev som gelé. Jag fick inget vettigt ord ur mig.

Där var hon igen, vackrare än någonsin förr. Mitt hjärta bultade och när vi närmade oss henne, kände jag mig helt handfallen. Håret var upplagt med hårnålar i en proffsig frisyra, som utstrålade kvinnlig självsäkerhet. Nu var hon affärsmässigt klädd, i en helhet, som fick mig att svamla. Hur kunde en kvinna ha den effekten på mig, som i normala fall var samlad. Jag hade mist talförmågan, men till min förmån hade Daniel varit i sina sinnens fulla bruk och börjat samtala med Victoria, så att jag kunde betrakta hennes feminina, mjuka sätt att tala och röra sig. Hennes händer gestikulerade ivrigt när hon kom in på ett ämne hon älskade. Hon tyckte helt uppenbarligen om sitt arbete. Hennes läppar var målade i en varm ton av rosa och jag blev yr. Hennes läppar hade en fulländad, mjuk form och jag hade lust att släppa ner det långa håret från frisyren och ta in hennes doft. Hissen stannade alltför fort och min dagdröm fick ett abrupt slut. Vi delade taxi till konferenscentret, där jag och Daniel skulle tala på eftermiddagen.

Jag undrade vilken konferens hon skulle på, klädseln hade inte gett någon antydning på ämnet. Kanske var hon designer eller något med blommor att göra. Jag kunde föreställa mig när hon gjorde blomkransar eller ritade vackra klänningar. Jag kunde också tänka mig henne med mull ändå till armbågarna och ett brett leende på läpparna. Jag föreställde mig henne i vår...alltså hennes trädgård, sysselsatt med några vackra liljor. I handen hade hon en kopp te, där hon betraktade eftermiddagssolen från sin trädgårdsgunga. Jag rycktes tillbaka till verkligheten av Daniel, som sa åt mig att jobba i stället för att le som ett fån. Daniel frågade mig nyfiket vad som gick åt mig vid hissen, men vi hann inte befatta oss med saken mycket, eftersom vi hade en del ogjort på eftermiddagsplaneringen. Skärpning Rob, uppmanade jag mig själv.

Efter många timmars förberedelser var vi på hugget och klara. Klockan två var det dags att ta sig upp på scenen, och arrangörerna hade redan satt upp allt material åt oss. Vi hade allt väl inövat, så nu var det bara att tuta och köra. Det var dags att föra in företaget på världskartan och förnya vårt koncept. Allt planerande hade

gett resultat. Min egenskap som köttmästare var en stor passion i mitt liv. Jag ansåg att människor kunde få ännu mer ut av sin kost och att maten inte behövde vara komplicerad. Jag nämnde lanseringen av det nya konceptet och Daniel i sin tur var entusiastisk i sitt sätt att beskriva sina efterrätters aromer och estetiska intryck. Vi fick rungande applåder och hela hallen tycktes gilla vår syn på affärsverksamhet och vårt sätt att driva företaget. Kanske vi inom en snar framtid hade en restaurang här också. Då kunde jag kanske börja fundera på att komma närmare mina övriga drömmar också.

*

Då jag kommit in i konferenshallen dagen innan hade det känts som vilken konferens som helst. Där medverkade på förmiddagen aktörer från olika håll av världen, främst familjeföretag. Maten gjorde mig inspirerad och konferensen var organiserad så att man fick smaka på en del ingredienser och nya örter.

Så smakprov hade delats ut vid ingången, vilket gjorde innehållet mer konkret. Frammot eftermiddagen var lunchen utsökt och jag njöt i fulla drag av något jag inte behövt tillaga själv. Stämningen var härligt kreativ och jag hittade snabbt ett sällskap att konversera med under hela konferensdagens gång. Väl färdiga från lunchen var det dags att ta in aktörer från mindre koncept, som öppnade upp möjligheter i ett mindre sammanhang på sina respektive orter. Det handlade särskilt om familjeföretag, men också andra mindre, mera individuella restaurangkoncept.

Nu började det hända på scenen och jag försökte uppehålla en pigg attityd, trots den långa dagen framför mig. Nu kom ett par män upp på scenen. De såg vagt bekanta ut på långt håll, men ännu reagerade jag inte på något speciellt i dragen. De sades enligt programbladet vara från företaget Your local Steakhouse, i Skottland. Inte förrän nu tänkte det mig att Daniel i hissen hade haft skotsk accent och nu blev jag nyfiken om vi kunde ha ramlat in på samma evenemang. Då mannen presenterade sig visade det sig riktigt. Den välbekanta rösten av Daniel

kände jag genast igen från morgonen. Rob, som han kallade sig mer vardagligt hade en röst, som fick mig att lugnas inombords. Jag kunde ha lyssnat på honom timtals och aldrig velat avbryta honom. Hans karriär som köttmästare var imponerande och han tycktes veta allt man bör veta om biffrätter. De var bästa vänner från barndomen, som hade utvecklat konceptet tillsammans. Den ene köttmästare och den andre konditor. Daniel visade sig också ha en lysande expertis på vin. Hela deras framförande var förbluffande väl gjort och de gav ett intryck av att de jobbat ihop länge och rutinerat. Alla var imponerade av hur de hade lyckats ta sig igenom svåra stormar på ekonomifronten och hur de sedan hade anpassat sig till att vara nästintill en skraddarsydd restaurangservice för sina lokala kunder. Dessutom hade de lyckats med att ta in de rätta ingredienserna för att locka ytterligare kunder till sig i sin egen region. Den eftermiddagen var alla aktörer givande, men särskilt den här tycktes vara en stor framgång. Vad skulle en sådan framgångsrik skotte vilja ha med mig? Och avståndet från Irland till Skottland var ju obekvämt nog.

Jag träffade Rob samma kväll efter att programmet tagit slut. Jag närmade mig raden med talare och lade märke till att Daniel hade gett sig av tidigare. Rob satt kvar och hade en laptop i famnen och skrev anteckningar i en väldig fart. Han märkte inte mig ens då jag satte mig ner bredvid honom och betraktade honom men stor nyfikenhet i blicken. Nu förstod jag var han hade fått sin självsäkerhet. Han såg plötsligt upp från sitt arbete och blev alldeles till sig. Jag såg menande på honom och sade att ingen någonsin hade blivit så till sig av att se mig tidigare. Han skrattade till och föreslog, till synes nervös, en kvällsdrink i hotellbaren. Vi bodde ju trots allt på samma hotell och jag kunde gå till rummet när jag upplevde att jag var redo för att slå mig till ro för kvällen. Tanken slog mig att det kunde ha varit en dejt, men samtidigt hade vi en värme i luften, som verkade som en början på en spirande vänskap. Detta var ju trots allt en arbetsresa. En vän till skadar aldrig, bara han inte ville ha något mer. Jag skulle aldrig mer bli kvinnan, som skulle bli utbytt mot någon yngre och mer attraktiv individ. Sex kom inte på fråga, eftersom det ledde till rena rama fördärvet i mina ögon. Nej, detta skulle förbli på vänskapsnivå. Det var åtminstone vad jag ville intala mig själv.

Victoria Sandringham, 34, trodde inte längre på kärleken. Efter en ledsam separation från sin ex-man sätter hon sin energi på helt annat. Jobb och karriär. Tills hon en vacker dag stöter på en snygg skotte på en arbetsresa. Robert Daughtry är allt hon önskat sig; stilig, karismatisk och sympatisk till sitt lynne. Stig in i en värld av romans och äventyrlighet och häng med till Dublin. Vad som helst kan hända om man bara ger det en chans att ske.

BoD

9

789528

921653